

Coloseni 3

În capitolul 3 avem cealaltă parte a medaliei. Noi nu numai că am murit împreună cu Hristos – prin aceasta am sfârșit-o cu lumea – ci și am înviat împreună cu Hristos, și este foarte important să vedem și această parte opusă. Căci dacă ai ascultat cele spuse până acum, s-ar putea să ajungi să gândești, că dacă noi nu mai avem nimic a face cu regulamente, cu Legea, cu ceremonii, pe care Dumnezeu le-a dat, cu siguranță atunci vom putea să facem și să nu facem după cum voim noi, și aceasta ar fi atunci libertatea creștină. Dar desigur aceasta nu este adevărat. Noi nu numai am murit față de lumea păcatului, ci am fost așezați într-o „lume“ nouă, în care noi slujim tot așa de bine unui Domn. Odinioară această slujbă nu era de bună voie. Noi slujeam păcatului (Romani 6,15-23). Însă acum slujim de bună voie. Noi slujim Domnului Hristos, așa cum se spune în versetul 23. Libertatea creștină este supunere față de Hristos. Dacă am înviat împreună cu El, atunci noi am fost așezați într-o „lume“ nouă, o lume a învierii, pe care am obținut-o prin moartea și învierea lui Hristos. Și acolo sunt lucruri care pun stăpânire pe inima noastră, ca și în lumea veche. Însă nu mai sunt lucrurile de odinioară ale lumii și nici măcar lucrurile de pe pământ, așa cum se spune aici.

Între acestea este o diferență mare. Este clar, că noi nu mai avem nici o parte la lucrurile lumii, la acest sistem diabolic. Lumea zace în cel rău (1 Ioan 5,19), și noi nu mai suntem din lumea aceasta (Ioan 17,16). Însă aceasta nu este singurul lucru. Pavel spune totodată aici, ca noi să nu căutăm lucrurile lumii acesteia. Lucrurile lumii acesteia nu sunt lucrurile lumești, care sunt greșite sau rele în ele înșile, ci tocmai lucrurile bune. Sunt bucuriile pe care Dumnezeu le-a dat omului în creație. Însă atunci când noi am fost uniți cu Domnul Isus în moartea Sa și am înviat împreună cu El, noi am venit într-o „lume“ nouă, și în această creație nouă nu se regăsește nimic din creația veche. Nu numai lucrurile greșite din vechea creație, lucrurile lumești, nu se mai găsesc, ci nici lucrurile pământești nu se mai găsesc. Lucrurile pământești ar putea să fie bune în ele înșile – Dumnezeu Însuși n-i le-a dat, atâta timp cât suntem pe pământ – însă ele aparțin vechii creații, care se va sfârși odată. De aceea se spune aici, că noi am murit nu numai față de elementele lumii acesteia, ci noi, ca oameni înviați împreună cu Hristos, să căutăm lucrurile de sus, și să nu ne gândim la ceea ce este pe pământ. Nu suntem noi oameni care trăim pe pământul acesta? Un martor al lui Iehova mi-a spus nu demult: nu scrie în Psalmi, că pământul a fost dat fiilor oamenilor și că cerul este locuința lui Dumnezeu? Și un adventist de ziua a șaptea mi-a zis de curând: nu a dat Dumnezeu omului Sabatul ca zi de odihnă? La amândoi le-am dat același răspuns: Aveți deplină dreptate, însă credincioșii nu sunt „oameni obișnuiți“, care aparțin pământului acesta, primei creații, ci ei aparțin unei creații noi, în care domină cu totul alte principii. Noi suntem legați cu Fiul lui Dumnezeu, care a trăit ca Om aici pe pământ, a murit și a înviat și este glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Și într-acolo se îndreaptă interesele mele! Dacă eu împreună cu Hristos am părăsit această lume prin moarte, am înviat și sunt așezat într-o lume nouă, deci dacă eu am mers așa de departe împreună cu El pe acest drum, să nu fiu eu atunci interesat de lucrurile cu privire la El, după ce El stă acum glorificat la dreapta lui Dumnezeu?

Aici nu se spune, ca în epistola către Efeseni, că noi, după ce am înviat împreună cu El, am fost așezați în El în locurile cerești. Fără îndoială a fost starea spirituală a colosenilor care a împiedecat ca Pavel să le prezinte învățătura altfel. Găsim aici numai, că noi am înviat împreună cu Hristos. Simbolic aceasta înseamnă, așa cum am spus altă dată, că noi am trecut prin Iordan (trecerea Iordanului este simbolul faptului că noi am murit împreună cu Hristos și am înviat împreună cu El). Dar noi nu am mers mai departe de malurile Iordanului. Noi am trecut într-adevăr prin moarte și am înviat, dar nu avem încă țara ca posesiune. Expresia »dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus«, dovedește că noi înșine nu suntem încă sus. Este poziția pe care o avea Domnul, când El după învierea Sa a mai fost patruzeci de zile pe pământ, inima Lui însă era îndreptată spre cer. Însă Hristos este acum acolo sus, șezând la dreapta lui Dumnezeu, și într-acolo se îndreaptă inimile noastre acum.

Înțelegem noi ce înseamnă că Hristos șade acum la dreapta lui Dumnezeu? Acest fapt este unul din cele mai esențiale elemente ale credinței creștine. Dacă te-aș întreba, ce caracterizează în mod deosebit creștinismul, probabil vei spune, faptul că Domnul Isus a murit pentru păcatele noastre. Dar aceasta nu este „specific“ creștinismului. El a murit și pentru credincioșii Vechiului Testament. Iertarea păcatelor a avut loc și în Vechiul Testament, pe baza aceleiași lucrări a Domnului Isus. Probabil vei spune, că noi slujim lui Dumnezeu și trebuie să Îl iubim mai mult decât orice. Însă aceasta este valabil în toate timpurile. Nu, poziția noastră creștină este caracterizată prin aceea, că noi suntem legați cu un Domn glorificat în cer, și aceasta nu o putea spune nici un credincios din Vechiul Testament. Și ei aveau viață din Dumnezeu, și ei au fost mutați într-un anumit sens din țara morții în țara vieții (compară cu 1 Petru 4,6), însă ei nu puteau spune că Hristos era viața lor și că viața lor era ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Schimbarea noastră este cu mult mai radicală decât a credincioșilor din Vechiul Testament. Ei aveau viață din Dumnezeu, și totuși ei puteau spune, ca David: »Nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt« și »Zidește în mine o inimă curată Dumnezeule« (Psalmul 51, 11,10). Prin păcatele lor puteau să fie din nou lipsiți de pacea cu Dumnezeu, ei nu cunoșteau această trecere principială de la omul vechi la omul nou. De ce nu? Deoarece nu era nici un om glorificat în cer. Aceasta este un fapt de bază, și este minunat să ne gândim la urmările și însemnătatea acestei realități. În epistola către Romani nu suntem conduși mai departe decât de trecerea Mării Roșii, dar și acolo se spune în Romani 8, că Domnul Isus șade la dreapta lui Dumnezeu, și anume, pentru a mijloci pentru noi. Acolo El stă sus pe munte ca adevăratul Moise, ca să se roage atâta timp pentru noi, cât noi luptăm aici în pustie (Exod 17). Însă în mod deosebit, când noi am trecut prin Iordan și stăm pe mal (la Ghilgal), acolo este minunat să știm că la dreapta lui Dumnezeu este un Domn glorificat. Atunci inima noastră întreagă poate să dorească și putem cuprinde cu vederea țara cerească minunată cu binecuvântările ei spirituale. Putem să avem un gust anticipat al tuturor acestor lucruri, pe care noi le vom savura atunci când noi înșine vom fi acolo sus. Cât de absurd ar fi să ne întoarcem înapoi sau să privim înapoi plini de dorință după partea cealaltă a Iordanului, așa că cineva ar putea să ne întrebe: De ce ați trecut de fapt Iordanul? Nu, inima noastră este îndreptată spre ceea ce ne așteaptă. În epistola către Efeseni se merge mai departe. Acolo Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu și noi am fost de asemenea așezați în locurile cerești.¹ Ce gând minunat – El stă acolo pe Tronul lui Dumnezeu la dreapta lui Dumnezeu, și eu sunt în El acolo. El este așezat acolo peste toate lucrurile, și eu sunt așezat acolo în El peste toate lucrurile. El este acolo Capul tuturor domniilor și stăpânirilor, și eu sunt legat cu acest Cap. Noi suntem trupul, plinătatea acestui Cap; și acesta este Omul întreg Hristos, care a fost înălțat peste toate lucrurile (Efeseni 1,20-23; 2,6). Ce poziție, ce consecințe ale faptului că Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu! Fie că noi suntem în pustie, sau la Ghilgal, sau în țară – ce urmări minunate ale faptului că El șade acolo ca Omul glorificat, în care Dumnezeu Își găsește plăcerea. Dumnezeu a avut plăcere de El și în veșnicia trecută, însă acum Fiul Său a devenit Om, și ca Om a glorificat pe Dumnezeu aici pe pământ. Dumnezeu privește cu plăcere la El, și de aceea Dumnezeu poate privi cu plăcere și la noi cei care am fost făcuți una cu El.

»Gândiți-vă la lucrurile de sus« (versetul 2); noi nu numai să căutăm lucrurile acestea, să urmărim să le cunoaștem, ci ele trebuie să umple permanent inimile noastre și să pună stăpânire pe gândirea noastră. Aceasta poate fi și în cazul când noi ne ocupăm cu lucrurile obișnuite ale vieții; ele trebuie să fie planul secund al tuturor faptelor și gândurilor noastre. Căci Dumnezeu, care a dat tot ce este în cer, și anume oricui a venit la El, nu este mulțumit ca noi să dăm loc altor lucruri în gândurile noastre. Gândurile Sale sunt umplute cu Domnul Isus și cu tot ce El ne-a dat nouă în El. Să nu fie umplute inimile și gândurile noastre cu acestea în loc de lucrurile acestui pământ?

Găsim apoi în versetul 3 adevăratul motiv, pentru care noi să ne gândim la lucrurile de sus. Nu numai pentru că Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu, ci și pentru că noi am murit și viața

¹ Epistola către Coloseni spune despre Hristos așezat la dreapta lui Dumnezeu: „Aceasta este viața mea.“ Epistola către Efeseni spune cu privire la poziția Sa: „Aceasta este poziția mea.“

noastră nouă este acolo sus. Am spus deja, că aici nu se merge așa de departe, că noi suntem așezați acolo cu Hristos, și cu toate acestea epistola către Coloseni spune: viața noastră este acolo cu Hristos ascunsă în Dumnezeu. Noi ne găsim aici pe pământ, însă viața noastră nouă își are acolo locul ei. Acesta este un contrast ciudat: noi am murit și totuși trăim. Da, aceasta este minunea crucii: noi trăim acum într-o viață nouă, o viață de înviere. Unde este însă această viață? Pe de o parte am văzut în capitolul 1,27: »Hristos în voi, nădejdea slavei«; viața nouă (Hristos) este în mine, dar aceasta este numai o parte a adevărului. Tot așa de adevărat este și că Hristos este acolo sus la Dumnezeu, și de aceea este tot așa de important că viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.² Hristos este glorificat acolo, și viața mea nouă este acolo, legată cu acest Hristos glorificat. Însă în mod ciudat aici este formulat în felul următor: viața mea este *ascunsă* acolo, căci Hristos este ascuns. Aici nu se spune numai, că Hristos nu este prezent pe pământ, ci că El este ascuns. Când cineva spune: mă duc acolo sau acolo, mă reîntorc repede, atunci noi știm unde este el, dar nu așa este cu Domnul Isus. El este ascuns de această lume. El a spus, că se va duce acolo și că ei Îl vor căuta și nu-L vor găsi (Ioan 8,21-23; 13,33). El a părăsit pământul acesta, și lumea L-a văzut ultima dată când El atârna pe cruce și a fost pus în mormânt. Prin aceasta părea să fie totul încheiat. Însă El trăiește! Viața Lui însă este ascunsă; ea este ascunsă în Dumnezeu, necunoscută pentru lumea aceasta. Și aceasta este de o deosebită importanță, căci înseamnă, că orice rol pe care noi vrem să-l jucăm în lumea aceasta și cu lumea aceasta, este o desconsiderare a realității că viața noastră propriu-zisă este ascunsă pentru această lume. Ea nu cunoaște și nu înțelege viața noastră, ea este ascunsă. Acesta este un al doilea semn caracteristic pentru creștinism; nu numai că Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu, ci și că El este acolo ascuns față de această lume. Spun aceasta de aceea așa de accentuat, deoarece am auzit pe mulți credincioși afirmând, că ei, cu toate că știau că această lume este păstrată pentru judecată, se simțeau totuși chemați să îmbunătățească această lume, fie prin aceea că ajutau la înlăturarea unor neînțelegeri sociale, fie prin activități politice în partide creștine, oricare ar fi intențiile bune. Dar este o negare a faptului că viața noastră nouă nu are nicio singură legătură cu lumea aceasta.

Nu spun, că noi nu avem de depus o mărturie în lumea aceasta; noi suntem o lumină în lumea aceasta, însă aceasta nu trebuie niciodată să aibă loc prin aceea că noi stabilim o legătură sau alta cu lumea. Orice încercare de îmbunătățire a lumii acesteia neagă simpla realitate că noi am fost botezați, aceasta înseamnă, că noi simbolic prin moarte am părăsit lumea aceasta. Dacă în lumea aceasta ar fi ceva de îmbunătățit, atunci nu ar fi trebuit să murim față de lume, da, atunci și noi am fi putut fi îmbunătățiți. Faptul că noi am murit față de lume este dovada că de la această lume nu se poate aștepta nimic. Nu spun, că nu va veni un timp, când noi vom ocupa o poziție minunată în această lume, căci aceasta arată versetul 4. Este foarte important, că aceasta urmează aici, căci arată, ce nebunie este să vrei să ocupi acum un loc în această lume. Noi trebuie să diferențiem perioadele de timp. Pavel spune puțin ironic Corintenilor: da, voi vreți să domniți în lumea aceasta, și vreau să aveți dreptate; doresc să fie deja timpul să domnim, căci atunci și eu aș domni împreună cu voi. Însă nu a venit încă timpul, voi v-ați rătăcit în privința perioadelor de timp. Însă va veni timpul, ca noi să domnim împreună cu Hristos și ca noi să fim descoperiți împreună cu Hristos ca venind din cer, însă încă nu a sosit momentul acesta. Acum viața noastră este caracterizată prin aceea, că ea este în Dumnezeu și nu în lumea aceasta. Și aceasta dovedește că nici o legătură cu ea nu este posibilă. Am vorbit odată cu un ateist, și am simțit neputința mea să-i explic ce înseamnă viața nouă pentru un creștin. Aceasta este imposibil. Vedeam uimirea și necredința de pe fața lui. Nu a înțeles absolut nimic despre faptul că această viață este ascunsă pentru lume, este ascunsă în Dumnezeu.

² Aceasta devine mai clar dacă ne gândim că „viața” are două înțelesuri. În primul rând există un principiu al vieții în noi: viața naturală și tot așa viața nouă: Hristos în noi. În al doilea rând „viața” este atmosfera în care noi ne mișcăm, „trăim”, ca de exemplu viața de familie, viața la țară, și tot așa din punct de vedere spiritual: viața cerească în Hristos.

Va veni însă un timp, și aceasta se va schimba. »Când se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.« În 1 Ioan 3 scrie: »De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.« Ea nu a cunoscut pe Domnul Isus, și ea nu ne va cunoaște nici pe noi. Să ne lăsăm pătrunși de faptul că lumea nu ne cunoaște. Ea găsește probabil interesant, că tu ești un creștin, însă ea nu înțelege nimic din aceea, că tu ești un credincios. Probabil ea este tolerantă, căci aceasta este moda actuală în lumea aceasta, însă ea nu va înțelege niciodată. Lumea nu ne cunoaște, și în 1 Ioan 3 se spune în continuare: »Nu s-a arătat încă ce vom fi.« *Nouă* însă ni s-a arătat, nu însă lumii acesteia. Noi știm, că atunci, când se va arăta El, vom fi ca El (1 Ioan 3,2). Va veni timpul ca ea să vadă, căci ea va vedea revenind un Mesia glorificat cu putere mare și cu slavă, și ea ne va vedea și pe noi, îmbrăcați în aceeași slavă. Dacă suferim împreună cu Hristos, vom fi și glorificați împreună cu El (Romani 8,17), căci El a spus, că slava, pe care El ca Om a primit-o de la Tatăl Său ca plată pentru lucrarea Sa, ne-a dat-o nouă (Ioan 17,22). Hristos este acum glorificat, și noi vom reveni pe acest pământ glorificați împreună cu El. Și atunci – da, lumea nu va înțelege mult din aceasta, însă ea va vedea cel puțin, că viața noastră este o viață divină, care este legată cu un Om glorificat, care revine din cer.

În versetul 5 începe ceva nou, o temă deosebit de importantă: »De aceea omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ.« S-ar putea spune: noi am citit totuși, că noi am murit, da, chiar că am înviat. Ce mai există atunci, care trebuie omorât? Noi trebuie să citim exact. Aici nu se spune, că noi trebuie să ne omorâm pe noi înșine, sau că noi trebuie să omorâm carnea (firea pământescă), aceasta este absolut cu totul altceva. Imaginează-ți, că așa ar sta aici scris – atunci am fi oameni fără nici o speranță. Cum să putem noi omorî acest »om vechi«, care este stăpânit de păcat? Prin ce putere? Noi suntem ori oameni vechi, ori oameni noi. Poți să-mi spui, de unde să ia omul vechi puterea ca să se omoare singur? El *nu vrea* nicidecum să se omoare singur! Omul vechi este dominat de voința cărnii (firii pământești), și această voință nu vrea nicidecum să înceteze. Cum să poată carnea, care nu aduce nimic altceva decât numai rău, să se judece singură? Nu, adevărul, care stă aici la bază, este, că »omul vechi« a murit împreună cu Hristos și că noi am devenit un om nou. În Romani 6,6 se explică mai detaliat ce înseamnă ceea ce spune aici, că „mașinăria”, „organismul” păcatului din noi, din omul vechi, a fost înlăturat, adică a fost făcut ineficace, fără putere. Păcatul însuși nu este fără putere, el nu a fost încă înlăturat din noi. Păcatul este încă în noi. Însă este o diferență mare. Odinioară păcatul stăpânea pe deplin pe omul vechi; trupul nostru era atunci o unealtă a păcatului lipsită de voință, toate mădularele trupului nostru stăteau în slujba lui (Romani 6,12,13). Noi nu puteam să ne împotrivim păcatului, chiar dacă am fi vrut. Dar deoarece omul vechi a murit, „mecanismul” păcatului din noi, acțiunea păcatului, a fost făcută fără putere. Nu păcatul din noi a fost făcut fără putere, însă a fost făcut fără putere mijlocul prin care păcatul devenea activ. Păcatul dictează totul asupra omului vechi. Însă acest om vechi nu mai există, el a murit. Deci păcatul nu mai poate stăpâni; căci în omul nou nu mai domnește păcatul, ci Hristos, care este viața noastră. Aceasta este marea diferență.

Trupul nostru s-ar putea compara cu un vapor, care odinioară a fost condus de un căpitan vechi (acesta este păcatul). Însă acest căpitan vechi a fost înlocuit de unul nou, și căpitanul vechi a fost încuiat într-o încăpere a vaporului. Păcatul este într-adevăr încă în noi, ca și căpitanul cel vechi, însă el nu mai are dreptul să spună ceva. De fiecare dată, când el vrea să evadeze și să preia conducerea, noi am putea spune: odinioară ai fost tu aici maistrul, dar acum nu mai ai dreptul să spui ceva, un altul a venit pe vapor. Așa este în viața noastră. Noi am devenit oameni noi; aceasta înseamnă, Hristos a venit în viața noastră, ne-a schimbat total și a luat în stăpânire trupul nostru; fiecare mădular al trupului nostru stă în slujba Sa. Ochii noștri, pentru ca noi să vedem ce vrea El să vedem, mâinile noastre, pentru ca noi să facem ce vrea El să facem, picioarele noastre, pentru ca noi să mergem acolo unde El vrea ca noi să mergem. Însă de fiecare dată când păcatul se anunță din nou în viața noastră și noi uităm pentru o clipă că în realitate păcatul nu mai are niciun drept să dicteze în viața noastră, atunci lăsăm păcatul să lucreze iarăși și astfel negăm că păcatul a fost judecat. Atunci în viața noastră se vor constata din nou ieșiri ale păcatului. Păcatul devine din nou activ, și „copacul” care a fost tăiat înmugurește iarăși și dă naștere la tot felul de

mlădițe. Acestea sunt lucrurile care sunt numite aici, mădularele care sunt pe pământ. Deci noi trebuie nu numai să nu ne gândim la lucrurile care sunt pe pământ, ci trebuie să fim conștienți că păcatul este încă un pericol în noi. Aceasta nu este așa de rău în sine, căci omul nou are la dispoziție toată energia spirituală, dacă vrea să se folosească de ea, ca să țină păcatul în moarte. Un credincios nu se poate niciodată scuza, dacă a păcătuit, lui îi stă la dispoziție toată puterea spirituală, ca să împiedice căderea în păcat. Nu putere în sine însuși, ci puterea omului nou; acesta este Hristos Isus, căci El este viața noastră. Dar dacă din cauza slăbiciunii, a neatenției, păcatul devine iarăși activ și dă naște la lucruri – acestea sunt mădularele de pe pământ – atunci noi trebuie să le omorâm pe acestea.

Sunt astfel trei feluri de lecții, pe care noi trebuie să le învățăm. În primul rând învățătura din Romani 6,11; cu aceasta trebuie să se înceapă: »Socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat«, aceasta înseamnă: pleacă de la premisa că tu ai murit față de păcat. Dacă nu ști aceasta, atunci nu vei ști nici de unde vei putea să iei puterea spirituală pentru umblarea ta. Mai întâi noi trebuie să știm că noi suntem oameni noi, că am murit față de păcat și trăim pentru Dumnezeu în Hristos Isus; atunci vom ști că există o sursă de putere, din care putem să luăm putere. Al doilea lucru îl citim aici: dacă odată nu ne-am considerat morți față de păcat și păcatul a devenit activ și a dat naștere la mădulare (lăstari), atunci noi trebuie să omorâm aceste mădulare. Dacă am păcătuit, nu este suficient să spunem lui Dumnezeu: iartă-mă, Te rog, ci prin duhul să ne ducem la cruce și acolo să omorâm fapta păcătoasă, această scurgere a puterii păcatului care este în noi. Noi trebuie să fim conștienți și să realizăm în inima noastră, că Domnul Isus a murit la cruce și pentru această faptă păcătoasă. Noi trebuie să ajungem să posedăm conștiința adâncă că acest păcat a mărit suferința Domnului Isus și că El a trebuit să moară pe cruce și pentru acest păcat. Aceasta este omorârea mădularelor de pe pământ. Al treilea lucru în maturizarea spirituală îl găsim în 2 Corinteni 4,10. Dacă am învățat să practicăm ce se spune aici, și anume să omorâm mădularele noastre care sunt pe pământ, vom putea învăța și ce se spune în acest verset: purtăm totdeauna în trup omorârea lui Isus. Aceasta înseamnă că vom fi totdeauna gata să aducem în moartea Domnului Isus tot ce este de la natură în noi, întreaga noastră existență naturală (firească).

Cât de mult rău există, în care credinciosul poate să cadă. Îl găsim aici descris în toate formele lui. Răul este numit în Scriptură prin două semne caracteristice mari: în primul rând ca stricăciune și în al doilea rând ca crimă. Primul păcat, care a avut loc, era un păcat al stricăciunii la Adam. El a fost mândru, a vrut să fie ca Dumnezeu și prin pofta cărnii și a ochilor s-a întins și a luat din fructul interzis. Al doilea păcat, despre care este vorba în Biblie, este păcatul lui Cain, un păcat al crimei: Cain a omorât pe fratele său. Mereu găsim în Scriptură aceste două forme ale răului. În Geneza 6 pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu și plin de violență (versetul 11). După ce a trecut potopul, a început totul din nou. Despre Nimrod se spune că era un vânător puternic, deci unul care a reintrodus forța în lume. Începutul împărăției lui a fost Babel, și Babel este totdeauna în lumea aceasta reședința stricăciunii. Aceste două forme ale răului le găsim descrise aici. Și stricăciunea se întâlnește sub două forme. În primul rând poftele cărnii (versetul 5), și în al doilea rând minciuna, falsitatea (versetul 9). Aceste minciuni și aceste acte de violență (versetul 8) sunt caracteristicile lui Satan. El este mincinosul și ucigașul de la început (Ioan 8,44).

În primul rând sunt numite poftele cărnii, ceea ce iese din om, tot ceea ce odinioară domina viața noastră. Nu era așa, că noi numai din când în când cedam acestor lucruri, ci viața noastră era dominată de aceste plăceri rele. Noi trebuie chiar să punem la îndoială, că cineva este credincios, dacă el trăiește mai departe în păcatele care sunt enumerate aici. Dacă însă ele apar în viața credincioșilor, atunci ele trebuie aduse în moartea lui Hristos, căci ele rezultă din carne (firea pământească), ele sunt de pe pământul acesta. Lăcomia, care este numită aici, este o venerare a banilor, și iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor (1 Timotei 6,10). Ea este ceva îngrozitor în ochii lui Dumnezeu, căci ea este idolatrie, și un idol ocupă locul care se cuvine numai lui Dumnezeu. Toate acestea sunt lucruri din pricina cărora vine mânia lui Dumnezeu

peste fii neascultării. Sunt oameni care spun, că cei necredincioși vor fi judecați numai din cauza necredinței lor, însă aici vedem că aceasta nu este adevărat. Sunt păcatele, poftele cărnii, cărora ei se lasă pradă, de aceea vor fi judecați. Și noi am umblat odinioară în acestea, noi nu suntem mai buni decât ceilalți. Dacă Pavel scrie în Tit 3, ca credincioșii să nu se așeze deasupra păgânilor, el spune chiar: gândiți-vă că și voi ați fost tot așa; nu este nimic altceva decât numai bunătatea dragostei de oameni a lui Dumnezeu, care a produs în voi o schimbare.

»Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri« (versetul 8). Aici găsim a doua formă a răului, și anume violența: »mânie, vrăjmășie, răutate, clewetire, vorbe rușinoase din gura voastră«. Al doilea aspect al stricăciunii îl vedem în versetul 9: »Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou.« În Efeseni 4,22-23 se spune de asemenea, că ne-am dezbrăcat de omul cel vechi și ne-am îmbrăcat cu omul nou, însă mai mult în sensul general al umblării; aici este legat de a nu minți. În Efeseni 4,25 găsim de asemenea, că noi nu avem voie să mințim, dar acolo este numit un cu totul alt motiv, și anume, că noi suntem mădulare unii altora. Noi nu avem voie să ne mințim unii pe alții, căci noi suntem legați unii de alții, am primit același Mântuitor ca viață a noastră, noi suntem uniți într-un trup, și tot ce facem unii împotriva altora neagă apartenența noastră. Aceasta este în deplină concordanță cu caracterul epistolei către Efeseni, dar nu cu al epistolei noastre. Aici Pavel pune totdeauna o singură normă pe prim plan, și această normă este Domnul Isus Hristos Însuși. El este viața noastră nouă. De aceea se spune aici să nu mințim, deoarece ne-am dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui. Aceasta înseamnă, că acest om vechi, cu tot ce venea de la el, a fost dezbrăcat. Este de asemenea o greșală, care se aude deseori, când se spune: omul vechi poate să repara. Aceasta este imposibil. Omul cel vechi a fost dezbrăcat, el este mort. Omul vechi a dispărut în mormântul lui Hristos. Deci niciun credincios nu poate spune, că omul vechi a fost activ. Într-un astfel de caz vrea să se spună, că păcatul (sau carnea) a devenit iarăși activ, așa că *semnele caracteristice* omului vechi au devenit vizibile, nu însă omul vechi însuși. Omul vechi este o denumire pentru ceea ce am fost noi înșine înainte de a muri cu Hristos, pe când încă eram oameni asupra cărora păcatul avea totul de spus și noi făceam numai lucrări moarte. Cu omul vechi s-a terminat pentru totdeauna în mormântul lui Hristos, și noi am îmbrăcat omul nou.

Am spus deja, că în limba greacă aici nu se folosește același cuvânt pentru »nou« ca și în epistola către Efeseni. Aici înseamnă că noi am intrat într-o viață proaspătă, întinerită; am trecut dintr-o viață în altă viață. Am primit o viață nouă și în afară de aceasta un Domn nou. Păcatul a fost odinioară stăpânul nostru, însă acum Hristos este Domnul nostru (versetul 10). Căci acest om nou, cu care ne-am îmbrăcat, se va înnoi. Acest proces este mereu în derulare. Aceasta nu o citim în epistola către Efeseni. Acolo se spune că noi am fost înnoiți. Aici, dimpotrivă, se spune că omul nou se va înnoi, ca să zicem așa din zi în zi (compară cu 2 Corinteni 4,16) după chipul Aceluia care l-a creat. Vedem noi că aici norma este mereu Isus Hristos? În epistola către Efeseni se spune că omul nou a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințire pe care o dă adevărul. Aici este Domnul Isus. El este Cel care ne-a creat (compară cu Coloseni 1,16-18), ne-a chemat la viață, și El este Acela care a creat omul nou. Noi suntem o creație nouă în Hristos (2 Corinteni 5,17), și acum noi suntem înnoiți în același chip, chipul Mântuitorului nostru, care este și Creatorul nostru. »Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului« (2 Corinteni 3,18). El este totul, a tot despre ce se vorbește aici. El este din veșnicie expresia desăvârșită a ceea ce este Dumnezeu, căci El este chipul Dumnezeului nevăzut (Coloseni 1,15), și acum noi la rândul nostru suntem înnoiți după chipul Său, pentru ca să devenim chipul lui Hristos. Nu este aceasta potrivit cu planul lui Dumnezeu, ca noi să devenim asemenea chipului Fiului Său (Romani 8,29)? Nu numai ca păcatele noastre să fie iertate, nu numai ca noi să fim scăpați de moarte, ci și ca noi să devenim asemenea acestui Chip – ce țel înalt!

Aici, în aceste versete, este vorba mereu despre Hristos, ca și în versetul 11: »Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți.« În epistola către Efeseni citim că în Adunare nu este

nici grec, nici iudeu: acolo noi toți suntem uniți unii cu alții, acolo nu mai sunt diferențe. În Adunare nu este nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, acolo noi toți suntem una. Acolo nu este nici grec, nici iudeu, ci suntem uniți în trupul lui Hristos. Însă aici nu este atât de mult vorba de trup, ci totdeauna numai de Domnul Isus Însuși. Dacă eu sunt în Domnul Isus și un iudeu este și el în Domnul Isus, atunci nu mai este nici o deosebire între noi. Amândoi am murit, eu față de păgânism, el față de iudaism, și amândoi am devenit un om nou în Hristos. Aici nu mai este loc pentru naționalități, ca odinioară, aici totul s-a schimbat; aici Hristos este totul și în toți. Omul nou este deci Hristos – nu în persoană, căci El nu a fost creat, ci prezentat în credincioși. Ei toți împreună constituie un fel cu totul nou de oameni în această lume, care prezintă aici jos trăsăturile de caracter ale lui Hristos. El este *totul* în ei, și El este în toți. Toți împreună sunt îmbrăcați cu omul nou (compară cu Efeseni 2,15), ei toți sunt necesari, ca să prezinte mărețele trăsături de caracter ale Domnului glorificat. Cândva Dumnezeu va fi totul în toți (1 Corinteni 15,28). Cândva Dumnezeu va lua în stăpânire toate lucrurile și va umple totul în Sine, când întreaga creație va fi reînnoită. Dar deoarece noi am fost deja acum înnoiți și aparținem acestei creații noi, Hristos Isus este în noi toți, și El este totul pentru noi.

Ce poziție minunată, ce har. Dar este vorba de mai mult. Dacă Dumnezeu muștră și noi Îl întrebăm ce vrea El de la noi, El ne spune exact, căci El a dat cea mai înaltă normă, care se poate imagina. În nicio perioadă de timp Dumnezeu nu a așteptat vreodată altceva mai mult de la om, decât ceea ce este în concordanță cu propria Sa revelație. Însă acum, în această perioadă de timp, în care Dumnezeu ne-a revelat tot ce El vrea să facă cunoscut omului, când Dumnezeu a fost desăvârșit revelat ca Tată în Domnul Isus, și Fiul și Duhul Sfânt au fost revelați, El Însuși vrea să dea puterea în Hristos, care este viața noastră, pentru ca noi să fim aduși și din punct de vedere practic în concordanță cu această revelație deplină, și anume, să devenim asemenea Idealului, pe care Dumnezeu Și l-a propus, și acesta este totdeauna Domnul Isus. Noi ne-am dezbrăcat de omul vechi, și în practica care urmează după aceasta (ca credincioși) omorâm mădularele care sunt pe pământ. Însă acum urmează partea pozitivă! Noi nu suntem aici ca să îndeplinim lucrarea zilnică, să omorâm mădularele noastre, care sunt pe pământ, ci noi trebuie să »îmbrăcăm«. Cum, să îmbrăcăm? Deseori m-a îndurerat, cum acest loc (și multe alte locuri) a fost folosit în mod abuziv de aceia care nu au viață din Dumnezeu, ca după aceea să năzuiască să se îmbrace cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate și smerenie. Pentru omul vechi este imposibil să îmbrace aceste lucruri! Dumnezeu, care a dat omului vechi legile Lui severe, grele, din fericire nu a mers așa de departe, ca să ceară omului o inimă plină de îndurare, bunătate și smerenie. În epistola către Galateni 5,23 se spune: »Împotriva acestor lucruri nu este lege.« Dumnezeu putea să spună în Lege în principal, ce omul nu avea voie să facă, însă aici se spune: »Îmbrăcați-vă!«

Cum este aceasta posibil? Deoarece noi am fost aleși de Dumnezeu. Noi am fost incluși în planul lui Dumnezeu din veșnicie, însă nu numai aceasta, potrivit principiului noi suntem deja acum asemenea chipului Aceluia care ne-a creat. Noi am primit natura divină (2 Petru 1,4). Și această natură divină ne-a făcut sfinți și preaiubiți. Da, dacă noi am fost ridicăți la această înălțime, atunci ne putem imagina că Dumnezeu poate să aștepte aceste lucruri de la noi. Dumnezeu nu le cere, ci El se așteaptă la ele, și totodată El pune la dispoziția noastră toată puterea spirituală, toate sursele de ajutor, pentru ca noi să putem corespunde așteptărilor Lui. Aici nu se vorbește omului natural. Dacă tu încă nu cunoști pe Domnul Isus, atunci aceste cuvinte nu sunt valabile pentru tine, căci tu nu ești nicidecum în stare să te îmbraci cu o inimă plină de îndurare, și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt valabile pentru aceia care pot să facă aceasta. Sunt aceștia mai buni decât ceilalți? Nu, de la natură ei nu sunt cu nimic mai buni, și aceasta ei au confirmat-o tocmai prin aceea, că au devenit conștienți de faptul că ei trebuiau să moară împreună cu Hristos, și ei au exprimat aceasta prin botez. Ei știu că toată puterea lor o pot găsi numai la Dumnezeu. Ei s-au predat Lui, și Hristos a luat chip în ei. De aceea aici nu este descris nimic altceva, decât numai Hristos – viața noastră. Dacă Dumnezeu așteaptă astfel de lucruri de la noi, atunci Scriptura nu ne prezintă nimic altceva, decât numai ce este Domnul Isus. El a fost profund mișcat de mulțimea poporului, El avea milă de starea lor de suferință. Se

găsește aceasta și la noi? El a fost bun; aceasta înseamnă, desăvârșit de bun și desăvârșit de prietenos în comportarea Sa față de oameni, chiar și față de aceia care neprietenosi au venit la El cu intenții rele. El a fost desăvârșit de smerit, El, Cel Întâi-născut din toată creația, căruia Îi slujesc îngerii, așa că a putut să șadă însetat lângă o fântână și să roage o femeie samariteancă păcătoasă să-I dea apă. Aceasta este smerenia desăvârșită, în care El a venit la noi. El a fost desăvârșit de blând, chiar și atunci când oamenii au venit plini de ură la El. Acolo unde noi ne pierdem repede răbdarea, El a fost desăvârșit de îndelung-răbdător în toate lucrurile. El a arătat ce este natura și ființa lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu ne-a dat acum și nouă această natură; noi avem parte de natura divină, și această viață nouă în noi este Hristos Isus, care prin puterea Duhului Său vrea să facă posibilă această umblare. El, Cel care a arătat pe pământ aceste lucruri, este Același care locuiește în mine și care vrea să arate în mine aceste lucruri. Nu eu sunt cel care trebuie să facă aceste lucruri. Singurul lucru, pe care eu trebuie să-l fac, este să mă țin mort față de păcat, și chiar și aceasta o pot face numai prin puterea Sa. Care este urmarea când Hristos Isus a luat chip în mine? Atunci va deveni vizibil în mine ce s-a văzut în El.

Atunci ne vom îngădui unii pe alții (versetul 13). El a îndurat tot ce au spus și au făcut ucenicii Săi, toate întrebările lor proaste, chiar și cearta lor cu privire la cine ar fi cel mai mare între ei. Când Domnul Isus ia chip în viața mea, atunci voi suporta și pe frații mei, și dacă și la ei este tot așa, atunci și ei mă vor suporta pe mine. Vedem noi, că totul s-a schimbat cu privire la Lege? În Lege n-am fi găsit niciodată o normă, așa cum o avem aici: »Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.« În Lege norma era: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte; ceea ce îți face aproapele, trebuie să-i faci și tu la fel. Îți face el bine, atunci fă-i și tu bine. Îți face el rău, atunci fă-i și tu rău. Chiar și în așa numita predică de pe munte găsim în rugăciunea Tatăl nostru, care aparține timpului dinaintea crucii: »Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.« Gândești tu că acestea ar fi principiile omului nou? Acestea sunt principiile Împărăției, nu însă ale Adunării. În creștinism credinciosul nu roagă pe Dumnezeu să-i ierte păcatele așa cum el iartă celor care au greșit față de el, ci aici este exact opusul: noi iertăm fraților noștri, așa cum Hristos ne-a iertat nouă. Noi nu mai iubim acum pe aproapele nostru ca pe noi înșine, ci noi iubim pe fratele cu dragostea cu care ne-a iubit Dumnezeu, și dragostea cu care ne-a iubit Dumnezeu este cu mult mai mare decât dragostea cu care noi iubim. Cu această dragoste divină trebuie să iubesc eu pe aproapele.

»Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii« (versetul 14). Aceasta este cea mai înaltă normă în toate aceste lucruri. Blândețea noastră, smerenia noastră sunt fără valoare, dacă în ele nu este prezentă dragostea. Această dragoste, repet accentuat, nu constă în aceea, ca noi să ne comportăm cu blândețe și amabilitate unii cu alții – așa interpretează lumea acest verset -, ci adevărata dragoste nu este nimic mai puțin decât desfășurarea naturii divine în noi, a naturii lui Dumnezeu, care este dragoste și care a vărsat dragostea Sa în inimile noastre (Romani 5,5). Ea nu este nimic altceva decât creșterea acestei vieți noi, divine, și această viață este Hristos. Versetul 4 spune: Hristos este viața noastră. Când noi iubim, atunci aceasta nu este dragostea lumii, ci este plinătatea lui Hristos în noi, care se revarsă spre alții, spre frații și surorile noastre, da, spre toți oamenii. De la un verset la altul nu este un alt etalon, decât Hristos Isus. El este în noi viața care este capabilă să iubească, și anume cu legătura desăvârșirii. Această legătură, care ne leagă împreună, are cu adevărat mărturia desăvârșirii. Tot ce este enumerat aici, toate aceste însușiri, sunt ținute împreună și primesc conținutul lor, valoarea lor, prin ceea ce este cu adevărat desăvârșit, și aceasta este ceea ce este Hristos în Sine Însuși, Cel care este dragoste și care ca Om a revelat această dragoste divină.

»Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre« (versetul 15). Vedem noi, că este vorba numai de Hristos? Și epistola către Filipeni conține învățături minunate. Acolo se spune: »Pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus« (Filipeni 4,7). Aceasta este pacea lui Dumnezeu. Însă aici, chiar dacă este vorba de pace, este pacea lui Hristos. Și ce pace minunată a cunoscut El! El a spus ucenicilor: »Vă las pacea, vă dau pacea Mea« (Ioan 14,27). Aceasta din

urmă era pacea Sa, pe care El savurat-o în toate împrejurările, această pace, care era în inima Lui, oricare ar fi fost drumul și oricât de grele ar fi fost suferințele. Oricât de mari erau încercările, oricât de mari erau împotrivirile, oricât de îngrozitoare erau împrejurările, inima Lui era pe deplin liniștită în Dumnezeu. Chiar și în grădina Ghetsimani, unde a avut parte de acele suferințe mari, inima Lui savura pacea desăvârșită, și noi vedem că atunci când El S-a reîntors la ucenicii Lui, a fost cu totul liniștit. Inima Lui posedă pace, și aceeași pace vrea El să ne-o dea. El a spus ucenicilor: vă dau pacea Mea, și această pace avem noi voie s-o avem în inimile noastre. Pacea lui Dumnezeu înseamnă în epistola către Filipeni, că noi ne știm stând deasupra împrejurărilor; că Dumnezeu este neschimbat în înălțime și credințioșia și dragostea Lui nu pot fi lezate prin împrejurările noastre de pe pământ. Pacea lui Dumnezeu ne înalță deasupra oricărei suferințe. Însă pacea lui Hristos are ca urmare, că noi suntem liniștiți chiar și în mijlocul împrejurărilor, așa că noi parcurgem aceste împrejurări în armonie desăvârșită, în liniște desăvârșită. Este posibil aceasta pentru om? Nu, pentru om în sine nu este posibil. Aceasta este posibil numai dacă Hristos primește chip deplin în omul nou, și toată puterea stă la dispoziție pentru aceasta. Fie ca această pace, la care noi am fost chemați ca să alcătuim un trup, să stăpânească în inimile noastre, atunci vom fi mulțumitori. Nu este mulțumirea noastră cea care ne lipsește în primul rând? Nu suntem noi deseori morocănoși și apăsați, când apar greutăți între credincioși sau în viața noastră personală? Unde este atunci mulțumirea noastră? Cum putem să mulțumim, dacă suntem descurajați sau chiar deznădăjduiți? Atunci pacea lui Hristos este departe de noi, și de aceasta este vorba aici. Această liniște desăvârșită în toate împrejurările ne face să putem fi mulțumitori, orice ar fi, așa că noi suntem lăuntric fericiți. Eu nu spun veseli. Bucuria este deseori numai un clocot de moment, însă totdeauna trebuie să fie liniște și pace, pe care nimeni nu le poate lua.

În această secțiune am văzut deci în mod deosebit tema acestei scrisori, și anume, că Domnul Isus stă înaintea inimilor noastre ca Acela, în care noi avem îndeajuns, care pentru credincioși trebuie să însemne totul. Este remarcabil cum apostolul, călăuzit de Duhul Sfânt, aduce aici totul în legătură cu persoana Domnului Isus, și tot felul de teme, care în alte locuri din Scriptură sunt în legătură cu Dumnezeu sau cu Duhul Sfânt. Aici totul este legat cu Domnul Isus, și aceasta are un motiv deosebit. Am văzut, că colosenii erau în pericol să fie atrași de la Hristos și să se ocupe cu lucruri cărora ei le ofereau în inimile și gândurile lor un loc *alături* de Domnul Isus. Ei gândeau, că desigur este minunat să cunoști pe Domnul Isus și să-I aparții, dar că în viață sunt așa de multe alte lucruri frumoase, lucrurile bune ale acestui pământ, care se merită osteneala pentru a le cunoaște. De aceea aici toată atenția este îndreptată spre persoana Domnului Isus. Am văzut că chiar și Duhul Sfânt se retrage și nu numește numele Lui propriu – în afară de o singură dată în capitolul 1 -, și lasă ca toată lumina să cadă asupra Domnului Însuși. Am văzut aici în versetul 10, că se vorbește despre omul nou. Și în epistola către Efeseni se vorbește despre omul nou, însă acolo se spune, că acest om este creat după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințire pe care o dă adevărul. Însă aici se spune: înnoit după chipul Aceluia care l-a creat, și Creatorul este în Coloseni 1 Domnul Isus Însuși. În epistola către Efeseni vedem că în Adunare nu mai sunt nici iudei nici greci, însă aici se spune că în acest om nou după chipul lui Hristos nu este nici iudeu nici grec. În 1 Corinteni 15 citim că Dumnezeu va fi totul în toți, însă aici am văzut că Hristos este totul în toate. Tot așa aici în versetul 15 nu se vorbește despre pacea lui Dumnezeu (ca în Filipeni 4), ci iarăși despre pacea lui Hristos.

Și în versetul 16 vedem același lucru: »Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi«. Chiar și Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este numit în alte locuri, este numit aici Cuvântul lui Hristos. Este Cuvântul, care nu numai mărturisește pe fiecare pagină despre El, ci și pe care El Însuși l-a dat. Prin Duhul Său El a vorbit în profeții Vechiului Testament (1 Petru 1,11) și El a vorbit și prin apostoli. Este Cuvântul Său. Toată atenția, toată lumina cade aici pe Persoana Sa. Așa se spune aici, că ceea ce Domnul Isus a spus prin slujitorii Săi, trebuie să locuiască din belșug în noi. Aceasta este o expresie deosebită; ea înseamnă nu numai că noi trebuie să ascultăm de Cuvânt și să-l luăm în inimă, ci că Cuvântul trebuie să aibă în noi un loc de odihnă,

un loc unde să locuiască. Cuvântul trebuie totodată la noi să se simtă acasă, el trebuie să aibă un loc desăvârșit în viața noastră. Dacă viața noastră este în opoziție cu acest Cuvânt, atunci Cuvântul nu poate găsi un loc de odihnă la noi. Cuvântul trebuie să locuiască din belșug la noi, așa că discuțiile noastre cu credincioșii și cu necredincioșii sunt determinate de acest Cuvânt al lui Hristos. Atunci se va împlini ceea ce Domnul a spus într-un alt context în Ioan 14, că cine are poruncile Lui și le păzește, acela este cel care Îl iubește, și dacă cineva Îl iubește, acela va păzi Cuvântul Său. Dacă noi nu numai auzim Cuvântul Său, ci și îl »avem« și îl »păzim«, dacă acest Cuvânt are la noi un loc, dacă el poate locui cu adevărat la noi, atunci toate discuțiile noastre vor fi umplute de Persoana care ne este prezentată în acest Cuvânt, aceasta este Domnul Isus. Atunci vom vorbi despre cu totul alte lucruri, decât cum o facem de obicei, și ne vom îndemna și învăța reciproc în toată înțelepciunea. Ne vom învăța totdeauna unul pe altul din nou în ceea ce noi înșine am primit în Domnul. Ne folosim noi în felul acesta practic de Cuvântul lui Hristos?

Ce minunat ar fi dacă Cuvântul lui Hristos ar locui în felul acesta în noi, personal și în comun, ca noi, ca de îndată ce suntem împreună și prin Duhul lui Hristos ne îndemnăm și ne învățăm unii pe alții, ca de la sine să se lege psalmii, cântările de laudă și cântările duhovnicești. Când credincioșii sunt împreună și inimile lor sunt umplute de Domnul Isus și ei vorbesc despre El, cât de des trăim noi atunci că cântările vin ca de la sine și simțim nevoia ca să exprimăm prin cântare ce preocupă gândurile noastre. Cântările au un loc deosebit, chiar și în Adunarea lui Dumnezeu. Vedem clar în 1 Corinteni 14,15,26 că de la început și în strângerile laolaltă ale Adunării cântarea a avut un rol deosebit în serviciul divin. Dumnezeu a dat în Vechiul Testament cântarea și de asemenea și în noua perioadă de timp cântarea este expresia stării noastre răscumpărate. Cântecele vorbește despre ceea ce noi am găsit în El, sau exprimă lauda și adorarea noastră.

Eu gândesc că aici este o diferență între expresiile folosite. Cântările duhovnicești vorbesc mai mult în general despre lucrurile spirituale, în mod deosebit despre umblarea noastră și despre experiențele noastre spirituale. Psalmii și cântările de laudă depășesc acest cadru. Cântarea de laudă este cântarea prin care noi aducem lui Dumnezeu personal lauda cea mai mare, și Psalmii sunt imnuri mai mult în sensul general. Acești Psalmi nu au nimic a face cu Psalmii din Vechiul Testament, așa cum deseori s-a presupus. Credincioșii dintre păgâni din Colose nu aveau nicio carte cu psalmi, probabil că cunoșteau puțin psalmii. Ceea ce aveau erau psalmi de natură creștină, compuși de credincioși. Cuvântul „psalm” înseamnă în sensul lui inițial simplu o „cântare”, care se cântă în acompaniamentul instrumentelor de ciupit (mai târziu s-a pierdut semnificația acompaniamentului). Aici este vorba de cântări creștine, care exprimă adevăruri creștine.

»Cântând în inimile voastre lui Dumnezeu în har«. Nu numai când suntem împreună aducem împreună cu voce tare lui Dumnezeu lauda inimilor noastre, ci cântăm lui Dumnezeu în inimile noastre »în har«, deci fiind conștienți de harul lui Dumnezeu. Dacă Cuvântul lui Hristos locuiește în noi, așa că inimile noastre sunt luate în stăpânire de Cuvânt, acesta este Hristos Însuși, atunci în inima noastră va fi o cântare permanentă (compară cu Evrei 13,15), chiar și atunci când nu putem să cântăm cu voce tare. Fiind conștienți că stăm pe temelia harului, având sentimentul că suntem înconjurați și călăuziți de har la fiecare pas, pentru credincios este totdeauna o cântare în inimă. Nu știm noi aceasta din experiență, tot așa cum știm din experiență că de multe ori nu avem nicio cântare de laudă, deoarece Cuvântul nu a putut să găsească cu adevărat odihna desăvârșită în noi? Odihna desăvârșită este numai atunci prezentă, când în inimile noastre nu este nimic altceva decât numai Cuvântul lui Hristos.

Numai atunci și versetul 17 va fi urmarea, unde se exprimă așa de clar, că în viața noastră practică noi nu avem numai o cântare în inimă ci aplicăm Cuvântul lui Hristos la faptele și cuvintele noastre. Atunci va deveni adevărat în lucrurile zilnice ale vieții că noi facem totul în Numele Domnului Isus. Aceasta este o expresie importantă și cu conținut bogat. Ea înseamnă nu numai că Domnul Isus poate avea plăcere de tot ce facem noi. Dacă ne gândim un moment la aceasta, vom simți imediat cât de departe suntem noi de faptul că fiecare cuvânt, pe care îl

rostim, poate fi numit bun de către El, că tot ce facem, poate fi aprobat de El. Dar nicidecum nu despre aceasta este aici vorba. Aici nu se spune că El trebuie să poată numi bun tot ce facem noi, ci aici se spune că noi trebuie să facem totul în Numele Lui. Atunci, după ce am făcut ceva, nu numai vom auzi aprobarea Sa, ci vom ști dinainte că este voia Lui categorică ca noi să spunem aceasta, sau să facem ceva. Acesta este înțelesul adevărat al expresiei a face ceva în Numele Domnului, împuterniciți de El. Nu merge aceasta nespus de departe – însă pe de altă parte, nu este consecința foarte mare a ceea ce găsim aici? Dacă Cuvântul lui Hristos are cu adevărat un loc de odihnă în inimile noastre, atunci noi suntem așa de obișnuiți cu acest Cuvânt și cu aceste gânduri ale Domnului, că vom putea să diferențiem exact dacă ceea ce iese din noi este de la Domnul, deci lucrat de Duhul Său, sau vine din carne (din firea pământească). Cât de des am considerat lucrările cârnii ca fiind intențiile Domnului și probabil am gândit că le facem în Numele Său. Aceasta este maturizare spirituală, dacă Cuvântul găsește odihnă în noi și în noi devine trează conștiința că ceea ce facem trebuie să fie de la Domnul și pentru El.

Citim în Romani 14 despre cei slabi în credință, că ei, când făceau anumite lucruri legaliste, de exemplu se abțineau de la anumite mâncăruri, o făceau pentru Domnul și mulțumeau lui Dumnezeu pentru aceasta. Aceasta este slăbiciune, căci în creștinism nu există, că unele mâncăruri sunt curate, iar altele nu, însă ei o făceau pentru Domnul, și ei Îi mulțumeau pentru aceasta. Este important și pentru noi, ca noi, dacă facem ceva, s-o facem pentru Domnul, chiar dacă am primit puțină lumină în privința aceasta, și în afară de aceasta să putem să-I mulțumim pentru tot ce facem. Dacă întotdeauna ne vom întreba, înainte de a face sau a spune ceva: pot să-I mulțumesc Domnului pentru ceea ce vreau să spun sau să fac?, cât de des am rămâne păziți de lucruri greșite! Aici avem ceva de felul acesta, dar, așa cum am spus, este vorba de mult mai mult. Aici nu este vorba de a avea dorința de a face ceva pentru Domnul, ci ca noi să facem ceea ce El așteaptă de la noi. Aceasta este împlinirea dorinței Domnului, ca noi să avem poruncile Lui și să le ținem (Ioan 14,21). Mai întâi să avem poruncile Lui. Aceasta înseamnă că noi știm ce așteaptă El de la noi la fiecare pas, ca noi să urmărim să posedăm poruncile Lui, deci să cunoaștem voia Sa cu privire la drumul nostru, și după aceea să împlinim aceste porunci în viața noastră.

Poate să fie, așa cum am spus, o dovadă că noi suntem cu adevărat pe calea Domnului, dacă noi putem mulțumi Tatălui pentru ceea ce facem. Și totuși – cât de șireată este inima noastră în privința aceasta, cât de puțin ne cunoaștem. Știu din propria experiență, că uneori putem mulțumi Domnului pentru ceva care după aceea observăm că nu este bun pentru noi. Un cunoscut predicator rus din secolul trecut a vestit odată Cuvântul într-un salon, iar după aceea o ducesă i-a spus: nu consider frumos din partea dumneavoastră că mi-ați interzis să mai merg la teatru. El a răspuns: nu am spus nicidecum, ca să nu faceți aceasta. Da, a zis ea, dar din cuvintele dumneavoastră a rezultat foarte clar că eu nu mai am voie de acum încolo să fac aceasta. Dar de ce, a spus el, doriți cu atâta plăcere să mergeți acolo? Ea a răspuns: Când merg la teatru, totdeauna mai întâi îmi plec genunchii și rog pe Domnul Isus să meargă cu mine, și până acum El a mers totdeauna cu mine la teatru. La aceasta predicatorul a spus: Nu cumva răsuciți lucrurile? Dumneavoastră doriți cu plăcere s-o faceți cu El, dar vreți să mergeți pe propriul drum și apoi doriți ca El să meargă cu dumneavoastră. Nu ar trebui să faceți invers și să întrebați mai întâi unde vrea El să meargă în seara aceasta și după aceea să-L urmați și să mergeți cu El? – Probabil te-ai gândit și tu deja că Domnul Isus a mers cu tine acolo și acolo, dar nu vrei tu să întrebi mai întâi unde vrea El ca tu să mergi? Nu vrei să-L întrebi, dacă cuvintele și lucrările tale sunt într-adevăr în Numele Lui, și apoi să mulțumești – nu, că El a mers cu tine, ci pentru că tu ai mers cu El? Dacă am merge pe drumul nostru în această conștiință, nu am fi noi atunci păziți de tot felul de lucruri care nu sunt spre onoarea Sa? Facă Domnul ca mai întâi Cuvântul lui Hristos să ne ia în stăpânire, să găsească un loc de odihnă în noi, așa ca să nu mai existe nici un loc pentru alte gânduri, decât numai pentru ce vrea El să ne spună.

Dacă Cuvântul ar putea să găsească o așa locuință în noi, aceasta va avea efecte asupra tuturor situațiilor practice din viață (versetul 18 și următoarele). Aici se vorbește despre o temă care este

tratată și în alte epistole, de exemplu în epistola către Efeseni și în 1 Petru. De aceea este important ca îndemnul adresat bărbaților și femeilor, copiilor și părinților să nu le studiem la modul general ci în legătură cu caracterul acestei epistole. Când Pavel vorbește în epistola către Efeseni despre aceste relații de viață, atunci prin aceasta el intenționează altceva decât atunci când, de exemplu, vorbește despre ele în epistola către Coloseni. Aceasta se observă foarte pregnant aici. În Coloseni 3,1 se spune că noi, dacă am înviat împreună cu Hristos, trebuie să căutăm lucrurile de sus și nu lucrurile de pe pământ. Pentru un credincios ar trebui ca toate lucrurile pământului acesta să-și fi pierdut forța lor de atracție, așa că el nu se mai gândește la lucrurile de pe pământ, ci inima și viața lui sunt umplute de Hristos. S-ar putea ca din acest principiu să se tragă o concluzie greșită. Cineva ar putea spune: dacă aceasta este într-adevăr așa, atunci nu mai este loc pentru lucrurile simple, naturale, pământești, așa cum ar fi căsnicia și familia. Dacă este cu adevărat așa, că Hristos înseamnă totul pentru inima noastră și numai lucrurile spirituale trebuie să joace un rol în viața noastră, ce loc mai are atunci căsnicia – ea este doar un lucru pământesc. În cer nu se vor mai încheia căsniciile, ci numai aici pe pământ. Aici pe pământ se nasc copii și se întemeiază familii. Și totuși apostolul spune aici, că această instituție are valabilitate nediminuată pentru credincioși. De ce este așa? Este așa, pentru că aceste lucruri, relația dintre bărbat și femeie în căsnicie și relația dintre părinți și copii în sine nu aparține acestei lumi rele, din care am fost salvați, pe care am părăsit-o prin moartea și învierea lui Hristos. Căci căsnicia și primirea de copii sunt rânduite de Dumnezeu și datează înainte de căderea în păcat.

Aceasta este foarte important. Cele mai multe alte elemente din societatea noastră se deduc într-un fel sau altul că au luat naștere ca urmare a intrării păcatului în lumea aceasta. Vom vedea aceasta îndată la robii. Dar cu privire la căsnicie și reproducere nu este așa; acestea sunt unele din puținele rânduieli existente, pe care Dumnezeu le-a dat înainte de căderea în păcat. Desigur și aceste lucruri au fost întinate prin păcat; omul a stricat prin păcat tot ce a dat Dumnezeu, a făcut să arate urât tot ce Dumnezeu a dat ca frumos. Însă aceasta nu schimbă cu nimic din faptul că relațiile, pe care Dumnezeu le-a dat aici pe pământ, au fost vrute de El deja înainte să existe păcatul. El le-a dat cu un anumit scop; și anume, căsnicia, așa cum arată clar Efeseni 5, pentru ca prin ea să se dea expresie gândurilor veșnice ale lui Dumnezeu cu privire la Hristos și Adunare, în timp ce filiațiunea ilustrează în mod deosebit relația minunată care există în Dumnezeire între Tată și Fiul. Acestea sunt lucruri pe care Dumnezeu Însuși le-a dat, înainte ca să fie păcatul aici, și ele vorbesc despre lucruri care nu au nimic a face cu păcatul. După ce am devenit credincioși, după ce am murit și am înviat împreună cu Hristos, tocmai noi avem chemarea deosebită, ca din aceste lucruri să facem iarăși ceva frumos, să le dăm iarăși strălucirea și culoarea, pe care ele le aveau la început, înainte de a fi intrat păcatul în ele. Ce-i drept, înainte de căderea în păcat nu s-a născut nici un copil, însă înainte de căderea în păcat Dumnezeu a dat poruncă lui Adam și Eva să se înmulțească și să umple pământul. De aceea noi nu avem niciodată voie să spunem, că aceste relații au căpătat importanță mai mică pentru un credincios, dimpotrivă. Dumnezeu ne cheamă ca creștini să dăm iarăși acestor lucruri strălucirea pe care ele o aveau inițial în gândurile sale.

Din păcate în creștinătate s-a ajuns ca tocmai aceste lucruri să fie tratate cu subapreciere. Citim în 1 Timotei 4, că în ultimul timp unii vor cădea de la credință, luând aminte la duhuri amăgitoare și la învățături ale demonilor, care vor interzice căsătoria și vor porunci să se abțină de la anumite mâncăruri. Pentru Dumnezeu este un lucru serios, că în ultimul timp va fi interzisă căsătorirea, în mod deosebit în biserica romano-catolică căsătorirea preoților. Unei anumite clase spirituale, care stă deasupra poporului „de rând”, i s-a interzis să se căsătorească, deoarece căsnicia aparține acestui pământ, aparține lucrurilor obișnuite ale vieții, deci și poporului de rând, și de aceea nu ar fi suficient de demnă pentru aceia care stăteau deasupra poporului. Aceasta este o urâciune în ochii lui Dumnezeu, căci nu este mai puțin decât o lezare a ceea ce Dumnezeu a dat în căsnicie, și anume un tablou despre Hristos și Adunare și orice interzicere a căsniciei distruge ceea ce Dumnezeu a prezentat în aceasta. Aceasta desigur nu vrea să spună, că nu există credincioși, cărora Dumnezeu le-a dat darul de a nu se căsători. Dacă împrejurările sunt

cu adevărat așa ca la apostolul Pavel, că cu privire la lucrarea Domnului este mai bine să nu te căsătorești, atunci Dumnezeu este liber să dea darul abstinencei. Însă aceasta nu înseamnă că din această cauză Pavel era cu ceva mai bun decât ceilalți. El avea acest dar, așa cum un altul avea alt dar, și în nicio privință prin aceasta stătea deasupra altora. Acesta este un principiu foarte important. Dumnezeu păstrează aceste relații și El niciodată nu va aproba pe credincioși, când aceștia devalorizează aceste relații, de exemplu și în ceea ce privește nașterea copiilor. S-ar putea să sune foarte evlavios, când o pereche creștină, de exemplu o pereche de misionari, spune că ei vor să se pună în lucrarea Domnului și vor să fie așa de mult închinați Lui, că cu plăcere renunță la nașterea de copii. Dacă în mod conștient ei poartă de grijă să nu primească copii, și anume cu argumentul, că fac aceasta pentru lucrarea Domnului, atunci cu siguranță aceasta nu este plăcut în ochii lui Dumnezeu. Desigur nu vorbesc despre aceia, care nu pot să primească copii – tot așa cum Dumnezeu cu privire la lucrare poate să dea darul abstinencei, așa se face că uneori El retrage binecuvântarea copiilor unei perechi de credincioși care este activă în lucrarea Sa. Mă refer acum la aceia care cu privire la lucrare intenționat împiedică, ca ei să primească copii. Dumnezeu vrea ca noi să ne păstrăm curați în aceste lucruri, care sunt așa de încurcate. Tocmai în timpul nostru aceste lucruri sunt tratate disprețuitor în mod deosebit în creștinătate, atât căsnicia cât și reproducerea. Noi ca credincioși trebuie să veghem în privința aceasta, căci Scriptura spune, că nu numai lumea va strica în cele din urmă aceste lucruri, ci și creștinătatea. Citim în primul rând în 1 Timotei 4 că în ultimele zile unii vor cădea de la credință și vor interzice căsnicia. După aceea în 2 Timotei 3, că în ultimele zile oamenii vor avea o formă de evlavie, dar îi va tăgădui puterea; și ca un semn caracteristic al acestei creștinătăți cu numele, se spune după aceea, că ei vor fi fără dragostea naturală (firească). Ei au coborât căsnicia la nivelul a ceea ce se găsește între animale. Aici ne sunt prezentate aceste lucruri, pentru ca noi ca credincioși să cerem de la Domnul puterea, ca să păstrăm valoarea acestor rânduieli, pe care El le-a dat-o.

Când Domnul ne atenționează, atunci El atinge punctul nostru slab. Dacă aici se spune despre femei, că ele trebuie să fie supuse soților lor, și despre bărbați, că ei trebuie să-și iubească soțiile, atunci acesta stă scris intenționat așa și nu invers. Este așa, că femeile prin natura lor iubesc mai ușor decât bărbații; la ele nu există așa de repede pericolul, să le lipsească dragostea, însă ele sunt prea iuți și nu ocupă locul de supunere. Domnul le-a dat acest loc, căci aici se spune ca ele să fie supuse, »cum se cuvine în Domnul«. Femeile nu trebuie să fie supuse, deoarece ele sunt mai slabe decât bărbații, ci deoarece li se cuvine în Domnul să fie așa. Dacă ele au această atitudine, atunci ele sunt plăcute Domnului. Supunerea nu este același lucru cu ascultarea absolută, ci este o atitudine de smerenie, care în primul rând este caracterizată prin supunerea față de Domnul. Aceasta înseamnă că și atunci când o femeie credincioasă este căsătorită cu un bărbat necredincios, ea trebuie, dacă soțul îi cere ceva pe care ea nicidecum nu-l poate face, deoarece este o femeie credincioasă, trebuie totuși să fie supusă soțului ei, chiar dacă ea nu poate să fie ascultătoare în toate cazurile. Tot așa este și la bărbați. Locul lor slab este, că deseori le lipsește dragostea. Bărbații sunt înclinați mai mult spre agresivitate și forță și ușor devin aspri și răi cu soțiile lor. Ei sunt atenționați deci cu privire la slăbiciunile lor. Punctul de plecare este totdeauna, că noi toți trebuie să ne ocupăm poziția, pe care o avem, în Domnul. Supunerea față de El dă puterea necesară pentru orice poziție de subordonare. Aceasta este puterea pentru femei, în timp ce bărbaților se spune (și în mod deosebit celor care ocupă o poziție înaltă) ca ei să nu se comporte cu asprime față de ceilalți, care sunt așezați într-o poziție mai inferioară. Înainte de toate aceasta este de la sine înțeles în căsnicie, deoarece noi ca bărbați trebuie să fim în căsnicie un tablou al lui Hristos în dragostea și dăruirea Sa, pe care El le-a avut față de Adunare, așa cum o explică detaliat epistola către Efeseni.

Principii asemănătoare găsim aici cu privire la copii și părinți. Copiii ocupă de asemenea o poziție de subordonare, însă și aici se face referire la Hristos, ca să facă clar poziția lor și ca să dea putere copiilor, ca să ocupe această poziție. Vedem tocmai în epistola către Coloseni, cum totul este legat cu persoana Domnului Isus. Dacă copiii trebuie să asculte de părinții lor, ei au

voie să pună ascultarea lor în legătură cu Domnul Isus, căci aceasta Îi este plăcut Lui. Ochiul Lui se odihnește cu plăcere pe ei, dacă ei ocupă acest loc, nu în primul rând ca să scape de pedeapsa părinților lor, ci pentru că ei știu, că prin aceasta produc bucurie Domnului. Aceasta este învățătura importantă pentru noi toți. Oriunde în societate vom ocupa o poziție joasă, dacă Îl luăm și pe Domnul în această stare – vom vedea aceasta îndată la robi – totul primește o demnitate deosebită, și atunci dispar multe greutăți. Și aici există pericolul pentru părinți, care ocupă o poziție superioară cu privire la copiii lor (așa cum ocupă bărbații față de soțiile lor), ca ei să facă abuz de acest loc. Așa cum bărbații pot fi aspri și brutali față de soțiile lor, tot așa ei pot să provoace la mânie pe copiii lor, și în cele din urmă aceștia să ajungă descurajați. Dacă ei ceartă permanent pe copiii lor și dezapreciază și critică tot ce fac ei, aceasta nu mărturisește despre un duh de dragoste față de copii. Atunci copiii își pierd curajul de a mai fi supuși părinților lor și să asculte cu drag, căci nu are niciun sens, căci părinții lor răspund cu contraargumente și critică. În toate noi putem să revelăm ce Dumnezeu a prefigurat în acestea. Copiii pot să asculte, așa cum Domnul Isus pe pământ ca Fiu a fost supus și ascultător în chip desăvârșit față de Tatăl Său. Tot așa Tatăl a privit cu dragoste spre Fiul, cum El a mers pe drumul Său aici pe pământ.

În versetele următoare ne este descrisă o cu totul altă relație, și anume aceea dintre robi (sau: sclavi³) și stăpâni, și desigur aceasta este o situație cu mult mai grea. Desigur Dumnezeu nu a vrut sclavia, dimpotrivă – ea este urmarea păcatului în lume. De aceea se poate pune din nou întrebarea: dacă sclavia este urmarea păcatului și deci aparține unei lumi care zace în păcat și moarte, și dacă eu sunt un rob și am murit și am înviat împreună cu Hristos, ce parte mai am eu atunci în lumea aceasta și ce mai contează că eu sunt un rob? De fapt n-ar mai trebui să fiu rob. Da, dar credinciosul, care vorbește în felul acesta, nu este el în pericol ca tocmai prin aceasta să gândească ca lumea, ca el să ocupe o atitudine față de stăpânul său pe care o au mulți subalterni față de stăpânii lor, stăruind pe presupusele lor drepturi, făcând grevă sau protestând și nu ocupă cu adevărat locul pe care ei îl au în societate? Tocmai aceasta este ciudățenia credinței creștine. Creștinismul nu schimbă sclavia, ci schimbă pe sclavi. Cât de mulți creștini sunt totuși, care depun toate eforturile (de cele mai multe ori cu intenții bune) să înlăture inconvenientele sociale din lumea aceasta. Deci, în măsura în care noi putem schimba ceva în sfera noastră de influență, trebuie să ne interesăm de suferințele semenilor noștri. Însă noi nu avem misiunea să schimbăm structural lumea aceasta, societatea aceasta.

Aceasta nu este intenția lui Dumnezeu. Dumnezeu a hotărât lumea ca întreg, ca sistem, pentru judecată, și tot ce se încearcă să se îmbunătățească la lucrurile care în curând vor fi nimicite, este, spus delicat, o cutezanță lipsită de sens. Nu are nici un sens să îmbunătățești ceva, care s-a dovedit a fi de neîmbunătățit și pe care Dumnezeu îl va judeca în curând. Încă o dată, desigur noi trebuie să facem ce este bine, pretutindeni, unde putem. Însă a face bine semenilor noștri nu este același lucru ca și cum noi ne-am dedica activ, ca pe toate căile, și în mod deosebit prin politică, să încercăm să înlăturăm neajunsurile sociale din lume. Ce obținem, dacă eliberăm un sclav? Am pus capăt unei sclavii, dar nu am schimbat sclavul.

Tocmai aceasta este puterea creștinismului: el transformă pe sclavul însăși. Tocmai un rob poate să arate în situația lui ce înseamnă să fi creștin. Așa se spune în epistola către Tit, că tocmai lor le este dat să împodobească învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor (capitolul 2,10). Tocmai ei pot constitui o podoabă în atitudinea lor față de Domnul, o împodobire a învățăturii Dumnezeului nostru Mântuitor, a învățăturii că harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, s-a arătat și ne-a mântuit. Ei pot ca sclavi să ilustreze ceea ce are valoare, că Dumnezeu tocmai în lumea *aceasta* rea a așezat oameni cu o altă natură, »oameni noi«. Tot așa este și în epistola către Filimon. Noi am putea spune: ce caută în Noul Testament o scrisoare așa de mică, care nu se tratează nici o învățătură? Însă tocmai în aceasta primim o privire în situația socială ca aceea a unui sclav și stăpânul său, o problemă simplă, însă în care se prezintă în mod

³ În limba greacă „rob” și „sclav” este același cuvânt (*doulos*); este cineva care cu trup și suflet aparține unui altuia.

minunat ce este puterea credinței creștine, sau mai bine spus, ce poate lucra Hristos Însuși în inima unui om care se află într-o situație așa de dificilă.

Căci sclavia nu este o stare simplă. La un stăpân obișnuit mai merge, căci poți să demisionezi; însă ca sclav să fi proprietatea stăpânului tău, care poate dispune pe deplin de tine, ca sclav să trebuiască să ascuți, nu numai, așa cum spune Petru, de cei buni și blânzi, ci și de cei greșiți, pentru aceasta este nevoie de putere spirituală. Deci, această putere o dă credința creștină. Faptul că noi am murit împreună cu Hristos și am înviat împreună cu El și în El am devenit un om nou, avem dreptul să-L posedăm pe El ca viață nouă a noastră, aceasta ne dă putere ca să arătăm tocmai în astfel de situații cine este El, prin aceea că noi ascultăm, nu ca oameni lingușitori, ca să plăcem oamenilor, ci în simplitatea inimii, temându-ne de Domnul.

Ar trebui să luăm seama cât de des Domnul Isus este introdus în aceste situații. De trei ori se spune aici că slujba sclavilor pentru stăpânii lor trebuie să fie caracterizată de relația practică cu Domnul Isus. Aceasta este așa de important, că ei trebuie să vadă realmente slujba lor pentru stăpânii lor pământești ca o slujbă pentru Domnul Isus. Aceasta schimbă totul. Dacă ei trebuie să facă ceva, pe care nu-l găesc frumos – și cât de des are loc aceasta la un sclav, care este proprietate a stăpânului său! – aceasta nu trebuie să fie prea mult pentru ei, căci ei ar trebui să știe: aceasta este ceea ce Domnul așteaptă de la mine în momentul acesta, și dacă El o așteaptă de la mine, atunci El îmi va da și puterea s-o fac, și El mă va și răsplăti. Dacă eu ca sclav sunt proprietatea stăpânului meu, atunci nu trebuie să mă aștept la răsplată din partea stăpânului meu, și stăpânul nu trebuie nici măcar să spună mulțumesc (compară cu Luca 17,7-10). Dar dacă eu sunt un rob al lui Hristos Isus și în această stare trebuie să slujesc unui stăpân, atunci pot ști, că tot ce fac pentru acest stăpân pământesc îmi va aduce răsplată. În timp ce aici pe pământ nu primesc nicio răsplată sau nu aud nicio mulțumire, eu voi primi în cer o moștenire, căci în realitate eu slujesc lui Hristos Domnul. În final se va spune: »Intră în bucuria Stăpânului tău«, și pentru slujba care am făcut-o aici pe pământ se va da o plată, chiar dacă eu am făcut numai o slujbă așa de simplă, de joasă, ca aceea a unui sclav pentru stăpânul său. De aceea putem să acționăm așa cum se spune în versetul 23: »Lucrați din toată inima, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni«. Chiar dacă noi în țările noastre nu mai avem sclavi, totuși principiul important își are valabilitatea și pentru noi. În orice împrejurări am fi, fie că mergem la școală, unde ocupăm un loc de subordonare, sau suntem muncitori, în toate cazurile trebuie deseori să facem lucruri, pe care nu le considerăm frumoase. Probabil sunt lucruri, pe care noi ca credincioși le considerăm grele, deoarece prin aceasta gândurile noastre se preocupă cu lucruri pământești care ar putea să ne atragă de la Domnul. Însă dacă știm că El vrea să dea puterea pentru a le face și că în cele din urmă noi Îi slujim Lui și că El, orice ar vrea El să aducă pe calea noastră, vrea să ne dăruiască harul ca să le înfăptuim, atunci totul se schimbă. Atunci putem să le facem din toată inima și putem ști că vom primi o plată, chiar dacă noi aici pe pământ suntem „mai puțin plătiți”. Niciodată să nu ne plângem la stăpânii noștri pământești. Noi putem să așteptăm plata și răsplata, pe care ne-o va da Domnul.

Dacă ție ca sclav ți s-a făcut o nedreptate, desigur nu poți să schimbi nimic în privința aceasta (versetul 25). Trebuie s-o suporti, căci nu toți stăpânii sunt buni și blânzi. Dacă tu ca muncitor ai un șef, care deseori îți pune după cap lucruri care nu sunt adevărate, încredințează aceasta mâinilor Domnului. El va răzbuna această nedreptate. Nu noi trebuie să ne răzbunăm, nu noi trebuie să sărim în sus, să contrazicem și să stăruim asupra drepturilor noastre, așa cum cu regret auzim deseori și pe credincioși vorbind. Credincioșii nu luptă pentru „drepturile” lor, ei nu au nici un drept în lumea aceasta. Faptul că noi luptăm pentru presupusele noastre drepturi, înseamnă de fapt că noi afirmăm, că avem drepturi în lumea aceasta. Însă dacă noi nu avem nici un loc în lumea aceasta, atunci nu avem nici drepturi, ci numai obligații. „Drepturile” noastre sunt la Domnul, și pe acestea El ni le-a dat prin har. Dacă ni se face nedreptate, El Însuși va răzbuna această nedreptate. Acesta este un principiu important, nu numai pentru stăpâni răi, ci la modul cel mai general. Orice nedreptate, care se face, va fi răsplătită la timpul ei. Aceasta este valabil atât pentru necredincioși, cât și pentru credincioși. Domnul nu are în vedere fața omului.

Orice nedreptate, pe care credinciosul o face în viața lui, chiar dacă cu privire la veșnicie i se iartă, în căile de guvernare ale lui Dumnezeu aici pe pământ el va primi ce i se cuvine. Dacă aici pe pământ ea nu a fost adusă în lumina lui Dumnezeu, atunci ea va fi descoperită odată înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Dar și toată nedreptatea, pe care cei necredincioși au făcut-o, odată, nu în toate cazurile deja aici pe pământ în căile de guvernare ale lui Dumnezeu, însă în orice caz atunci când ei vor sta înaintea marelui Tron alb își vor primi răsplătirea. Este probabil cineva aici, care face nedreptate, deoarece el este necredincios? Va veni un timp când toată această nedreptate se va întoarce asupra capului tău și vei revedea toată această nedreptate și tu însuși va trebui să porți pedeapsa pentru ea.